

Olyan fehér

lett a világ:
sárgábbak tőle a libák

ha lenne itt valami lélek
látszódnának talán szürkének

BELLA ISTVÁN

Verseim elé

Köveket, nyírfakéreg-éjt Szibériából,
egy hósvatag-irkát, s pár télláncolt virágot
fehér síkjai közt, hova nem ír, nem másol
senki — én sem! — semmi elképzelt világot,
csak az Ő kihült testük hagy valami fagymaszat
jelet maga után...

De nem magát a világot
akartam írni mindig: fa-fát, láng-lángot,
lehetetlen és tilos hiány-magamat?!

Írnék én nyírfakéregre is, ha azt lehet.
Mint a fegyencek. De bár világfa lenne
— én, boldog — minden versem! Úgy inná a telet,
hogy meg se rezzen levele, csontja csendje.
Olom, s tinta helyett jobb ha az ég csobban,
s földalatti számum erei
ütnek át a papíron minden szó- rostban,
s nem toll! — ég, föld indul föltetszeni.

Azt szeretném, ha nem lenne szavam
a semmire, de minden megéneäne.
A csönd, ha csönd, konduljon hangtalan,
de üsse át a Földet harangnyelve.
Kongat a szív is, öröklét-telente
az emberéjben, ha ég-föld jajj-piros...

Dobd el, emberfia, a versem! A kezeden
füstöl, föllángol, éget — tőlem! — a papiros.”

* A vers első alakjában a Kortárs 1984. márciusi számában már megjelent. Ez a változat a végleges. B. I.